

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
ГЈУКТА КУШТЕТУЕСЕ
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 27. februar 2017. godine
Br. ref.:RK 1041/17

РЕШЕЊЕ О НЕПРИХВАТЉИВОСТИ

у

слуčaju br. KI96/16

Поднозилак

Shaha Salihu-Fetahu

**Ocena ustavnosti rešenja AC-I-0293 Žalbenog veća Posebne komore
Vrhovnog suda od 6. aprila 2016. godine**

УСТАВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ КОСОВО

у сastavu:

Arta Rama-Hajrizi, председница
Ivan Čukalović, заменик председника
Altay Suroy, судија
Almiro Rodrigues, судија
Snezhana Botusharova, судија
Bekim Sejdiu, судија
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, судија и
Gresa Caka-Nimani, судија

Поднозилак захтева

1. Zahtev je podnela Shaha Salihu-Fetahu (u daljem tekstu: поднозителка захтева), sa prebivalištem u selu Kačibeg, opština Podujevo.

Osporena odluka

2. Podnositeljka zahteva osporava rešenje (AC-I-0293) Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda (u daljem tekstu: Žalbeno veće) za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju od 6. aprila 2016. godine.
3. Osporeno rešenje je uručeno podnositeljki zahteva 5. maja 2016. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti rešenja (AC-I-0293) Žalbenog veća od 6. aprila 2016. godine, kojim se tvrdi povreda prava podnositeljke zahteva na dobit od 20% dela prihoda iz privatizacije društvenog preduzeća "Ramiz Sadiku". Podnositeljka zahteva nije precizirala koja su joj osnovna prava i slobode predviđene Ustavom navodno povređene.

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosova (u daljem tekstu: Ustav), članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 21. juna 2016. godine, podnositeljka je podnела zahtev Ustavnom суду Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 12. jula 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Gresu Caku-Nimani za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeni od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Ivan Čukalović.
8. Dana 21. jula 2016. godine, Sud je obavestio podnositeljku o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Posebnoj komori Vrhovnog suda.
9. Dana 7. novembra 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Altaya Suroya za predsedavajućeg Veće za razmatranje umesto sudije Roberta Carolana, koji je 9. septembra 2016. godine podneo ostavku na poziciju sudije Suda.
10. Dana 15. novembra 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudske izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu da proglaši zahtev neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama.

Pregled činjenica

11. Podnositeljka zahteva je od 1981. godine do 1990. godine bila radnica Društvenog preduzeća "Ramiz Sadiku". Godine 1990. je udaljena sa posla.
12. Dana 27. juna 2006. godine, Društveno preduzeće "Ramiz Sadiku" je privatizovano.

13. Prema obaveštenju objavljenom od strane Kosovske povereničke agencije (u daljem tekstu: KPA), sve žalbe u vezi sa privatizacijom Društvenog preduzeća „Ramiz Sadiku“ su morale biti podnete do 31. avgusta 2007. godine.
14. Dana 6. decembra 2007. godine, podnositeljka zahteva je izjavila žalbu KPA, kojoj je priložila sve dokaze da bi utvrdila da je bila radnica preduzeća „Ramiz Sadiku“. Prema podnositeljki zahteva, ona nikada nije dobila odgovor u vezi sa svojom žalbom.
15. Dana 7. marta 2009. godine, KPA je objavila konačnu listu zaposlenih sa legitimnim pravom na 20% od privatizacije preduzeća „Ramiz Sadiku“. Na osnovu Uredbe br. 2000/13, konačna lista KPA je mogla da se ospori u roku od 20 (dvadeset) dana od dana objavlјivanja, te da je ovaj rok bio predviđen da istekne 27. marta 2009. godine.
16. Dana 19. juna 2013. godine, podnositeljka zahteva je osporila konačnu listu KAP pri Posebnoj komori Vrhovnog suda, tvrdeći da je imala pravo na udeo u 20% od privatizacije preduzeća.
17. Dana 10. decembra 2015. godine, Specijalizovano veće Posebne komore Vrhovnog suda je rešenjem [SCEL-09-0001-C1237-C1274] odbacilo, kao neblagovremenu, žalbu podnositeljke zahteva.
18. Dana 25. januara 2016. godine, podnositeljka zahteva je izjavila žalbu Žalbenom veću, kojom je tražila preispitivanje žalbe koja je odbijena od strane Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda.
19. Dana 6. aprila 2016. godine, Žalbeno veće je [rešenje AC-I-0293] ostavilo na snazi rešenje [SCEL-09-0001-C1237-C1274] Specijalizovanog veća Posebne komore Vrhovnog suda.
20. U rešenju Žalbenog veća [rešenje AC-I-0293] u vezi sa žalbom podnositeljke zahteva je između ostalog obrazloženo:

“Žalilja C1268 Shaha Fetahu Salihu je 25. januara 2016. godine podnela žalbu protiv rešenja Specijalizovanog veća i tražila da bude uključena u konačnoj listi za legitimno pravo na 20%. Pored toga, u žalbi tvrdi da ima dovoljno dokaza da je radila u DP „Ramiz Sadiku“ od 1981. godine do 1990. godine, i nije u redu da joj se uskrati pravo na 20%. U žalbi nije dala nikakvo objašnjenje za propuštanje zakonskog roka za osporavanje konačne liste.

(...)

U slučaju ovih žalilaca, u nijednoj žalbi koja je bila van roka nije mogao da se primeni član 130.3 ZPP-a da bi se dozvolilo vraćanje u prethodno stanje da su se žalbe žalilaca mogle razmatrati za vraćanje u prethodno stanje, jer prema ovoj zakonskoj odredbi samo u roku od 60 dana može da se traži vraćanje u prethodno stanje, a u slučaju ovih žalilaca je prošlo nekoliko godina nakon zatvaranja roka za osporavanje konačne liste.”

Navodi podnosioca

21. Podnositeljka zahteva tvrdi da su joj rešenjem [AC-I-0293] Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda od 6. aprila 2016. godine povređena prava garantovana Ustavom, zbog uskraćivanja prava da dobije naknadu od 20% od privatizacije Društvenog preduzeća „Ramiz Sadiku”. U vezi sa tvrdnjama o kršenju njenih prava, podnositeljka zahteva nije precizirala neki član Ustava.
22. Pored toga, podnositeljka zahteva traži od Suda *“da se uključi u konačni spisak od 20 % od privatizacije preduzeća Ramiza Sadiku.”*

Prihvatljivost zahteva

23. Sud će razmotriti da li je podnositeljka zahteva ispunila uslove prihvatljivosti, predviđene Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
24. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. stavove 1. i 7. Ustava [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane], koji propisuje:

*“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
(...)
7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”*
25. Pored toga, Sud se poziva i na član 48. [Tačnost podnesaka] Zakona, koji propisuje:

“Podnositelj podnesaka je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnositelj želi da ospori.”
26. Sud se poziva i na pravilo 36 [Kriterijum o prihvatljivosti] (1) (d) i (2) (b) Poslovnika, koji propisuje:

*“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:
(...)
(d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:
(...)
(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava.”
(...)*
27. Kao prvo, Sud podseća da podnositeljka zahteva osporava rešenje AC-I-0293 Žalbenog veća od 6. aprila 2016. godine za pitanja koja se odnose na KAP, tvrdeći da joj je istim povređeno pravo da dobije naknadu od 20% od privatizacije Društvenog preduzeća „Ramiz Sadiku”.

28. Sud podseća da podnositeljka zahteva nije izričito pomenula neki član Ustava niti Evropske konvencije o ljudskim pravima (EKLjP) u vezi sa tvrdnjama o povredi svojih prava. Međutim, Sud opaža da se u suštini tvrdnje podnositeljke zahteva odnose na navodnu povredu prava na pravično suđenje.
29. Sud opaža da se tvrdnje podnositeljke zahteva konkretno odnose samo na tumačenje i primenu odredaba procesnog prava u vezi sa zakonskim rokovima koji propisuju pravo na podnošenje žalbe prema Uredbi 2003/13 i Zakonu o parničnom postupku. Tvrđnje podnositeljke zahteva, kao takve, zapravo pokreću pitanje zakonitosti i spadaju u delokrug redovnih sudova.
30. U tom pogledu, Ustavni sud ponavlja da nije sud utvrđivanja činjenica i da je pravično i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja u potpunoj nadležnosti redovnih sudova, dok je uloga Ustavnog suda samo da obezbedi poštovanje prava garantovanih Ustavom. Shodno tome, Ustavni sud ne može da deluje kao sud četvrtog stepena (vidi: slučaj *Akdivar protiv Turske*, br. 2189/93, ESLjP, presuda od 16. septembra 1996. godine, st. 65, vidi i: slučaj KI86/11, podnositeljka zahteva: *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).
31. Šta više, nije dužnost Ustavnog suda da svojom ocenom činjenica zameni ocenu redovnih sudova i, kao opšte pravilo, to je zadatak navedenih sudova da ocene dokaze koji su im dostavljeni. Ustavni sud može samo da razmotri da li su postupci u redovnim sudovima uopšteno bili sprovedeni na takav način da je podnositeljka zahteva dobila pravično suđenje (vidi: slučaj *Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj Evropske komisije za ljudska prava od 10. jula 1991. godine).
32. Sud smatra da zahtev podnositeljke ne dokazuje da su odgovarajuća veća Posebne komore Vrhovnog suda postupila na proizvoljan i nepravičan način. Štaviše, Sud smatra da na osnovu činjenica konkretnog predmeta koje proizilaze iz predočenih dokumenata i navoda podnositeljke zahteva, Specijalizovano veće i Žalbeno veće Posebne komore su dali detaljna i jasna obrazloženja o odlučivanju predmeta, uključujući i razloge na osnovu kojih su odbacili žalbu podnositeljke kao neblagovremenu.
33. Sud posebno podseća na činjenicu da podnositeljka zahteva nije pružila relevantne argumente kojima bi opravdala svoje tvrdnje da je na bilo koji način došlo do povrede ustavnih prava..
34. Činjenica da se podnositeljka zahteva ne slaže sa ishodom slučaja ne daje joj za pravo da pokrene argumentovan zahtev o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje (vidi: slučaj *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, br. 5503/02, ESLjP, presuda od 26. jula 2005. godine).
35. U ovim okolnostima, Sud smatra da podnositeljka zahteva nije potkrepila dokazima, niti je dovoljno obrazložila svoju tvrdnju o povredi osnovnih ljudskih prava i sloboda garantovanim Ustavom i EKLjP, jer činjenice koje je iznela ni na jedan način ne ukazuju na to da su joj redovni sudovi uskratili ta prava.

36. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglaši neprihvatljivim, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (1) (d) i (2) (b) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20. i 48. Zakona i pravilima 36 (1) (d) i 36 (2) (b) kao i 56 (2) Poslovnika o radu, dana 27. februara 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Gresa Caka-Nimani
Gresa Caka-Nimani

Predsednica Ustavnog suda

Za Arta Rama-Hajrizi

